16/08/2019

Παναγιώτης Χατζηπαντελής: Ένας ήρωας της Κύπρου

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

Ήταν 16 Αυγούστου του 1974 όταν εθεάθη για τελευταία φορά ζωντανός ο Παναγιώτης Χατζηπαντελής, από το Λευκόνοικο.

Εθεάθη ζωντανός στην περιοχή του Κουτσοβέντη, όταν πλέον η περιοχή βρισκόταν υπό τον έλεγχο των τουρκικών στρατευμάτων.

Η ιστορία του συνδέεται με τον πόνο των αγνοουμένων της κυπριακής τραγωδίας καθώς η κηδεία του έγινε 40 χρόνια μετά, τον Νοέμβριο του 2014.

Σε επικήδειο λόγο στην κηδεία του Παναγιώτη Χατζηπαντελή, αγνοούμενου της τουρκικής εισβολής, ο τότε υπουργός Άμυνας Χριστόφορος Φωκαΐδης είπε ότι «με αισθήματα ανείπωτης θλίψης και βαθύτατου πένθους, συγκεντρωθήκαμε σήμερα εδώ στον Ιερό Ναό Τιμίου Προδρόμου, για να κηδεύσουμε και να συνοδεύσουμε στην τελευταία του κατοικία τον άξιο γόνο της κοινότητας Λευκονοίκου, Παναγιώτη Χατζηπαντελή».

Η ανάμνηση του Παναγιώτη θα παραμείνει ζωντανή στα πρόσωπα των συγγενών, των φίλων και ολόκληρου του κυπριακού Ελληνισμού, ως υπενθύμιση των οδυνηρών στιγμών της ιστορικής μας πορείας αλλά και ως ανεξάντλητη πηγή δύναμης, εγκαρτέρησης και επιμονής, ανέφερε.

«Μέσα από το πόνο, το δάκρυ και τα αναπάντητα γιατί η θυσία του Παναγιώτη, καθώς και όλων των άλλων ηρώων της κυπριακής τραγωδίας, θα αναζωπυρώνει τη φλόγα που θα κρατά άσβεστο τον πόθο για επιστροφή στο αγαπημένο μας Λευκόνοικο και στα άλλα σκλαβωμένα μέρη μας και θα ενισχύει τη θέληση για συνέχιση του αγώνα μέχρι την τελική δικαίωση της πατρίδας μας», είπε ο Υπουργός Άμυνας.

Ανέφερε πως ο Παναγιώτης Χατζηπαντελή, «γεννηθείς το 1951, στο Λευκόνοικο, είχε σμιλευτεί μέσα στο πνεύμα της εποχής, μέσα στις συλλογικές διεκδικήσεις και αγωνίες του κυπριακού Ελληνισμού, είχε υπηρετήσει μάλιστα τη στρατιωτική του θητεία στις Δυνάμεις Καταδρομών και το καλοκαίρι του 1974, όντας φοιτητής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, βρισκόταν στην Κύπρο για την καλοκαιρινή ανάπαυλα από το διάβασμα των σπουδών».

Στις 20 Ιουλίου, όμως, την αποφράδα εκείνη μέρα που άρχιζε η τουρκική εισβολή προσέτρεξε αμέσως να καταταγεί ως έφεδρος για να υπηρετήσει την πατρίδα. Τοποθετήθηκε στο 398 Τάγμα Πεζικού, και από εκεί γίνεται μέρος της ηρωικής περιπέτειας των ανδρών του τάγματος.

Το 398 Τάγμα Πεζικού στις 20 Ιουλίου του 1974 κινήθηκε από περιοχή πλησίον του χωριού Κυθρέα και το απόγευμα εκτέλεσε επιθετική ενέργεια, καταλαμβάνοντας μέχρι τις πρώτες βραδινές ώρες το χωριό Επηχώ.

Ακολούθως, όπως είπε ο Υπουργός Άμυνας, συνέχισε την επιθετική του ενέργεια προς την περιοχή Πέτρα του Διγενή, όπου ήρθε σε επαφή με το 305 Τάγμα Επιστρατεύσεως.

Την επόμενη μέρα οι δύο Μονάδες επιτέθηκαν ταυτόχρονα κατά του χωριού Τζιάος, στο οποίο βρίσκονταν εγκατεστημένες ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις των Τουρκοκυπρίων. Το χωριό καταλήφθηκε στις 22 Ιουλίου το μεσημέρι.

Το 398 Τάγμα Πεζικού παρέμεινε στην περιοχή μέχρι τη Β΄ Φάση της τουρκικής εισβολής.

Όπως είπε ο κ. Φωκαϊδης, «ο Παναγιώτης μαζί με άλλους άνδρες της Μονάδος επάνδρωσαν θέσεις σε ύψωμα βόρεια της Μονής του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου». Χαράματα της 14ης Αυγούστου, οι επιχειρήσεις επανήρχησαν με μεγαλύτερη σφοδρότητα αφού τα τουρκικά στρατεύματα ενισχύθηκαν με αρματικό υλικό και άλλα βαρέα όπλα και εξαπέλυσαν μεγάλη και συντονισμένη επίθεση εναντίον όλων των θέσεων της Εθνικής Φρουράς.

Παρά την αντίσταση των ανδρών μας, τα τουρκικά στρατεύματα εκμεταλλευόμενα την αριθμητική τους υπεροχή, αλλά κυρίως την πολεμική τους αεροπορία και το μεγάλο αριθμό αρμάτων μάχης, λίγο πριν το μεσημέρι της ίδιας μέρας, διέσπασαν τις αμυντικές γραμμές των δυνάμεων της Ε.Φ.

Ο κ. Φωκαϊδης είπε ότι «παρά τις προσπάθειες του Διοικητή για σύμπτυξη του Τάγματος, ήταν πολύ αργά και σύντομα τα τουρκικά στρατεύματα περικύκλωσαν τις δυνάμεις της Εθνικής Φρουράς».

Στις 16 Αυγούστου του 1974, ο Παναγιώτης Χατζηπαντελή θεάθηκε μαζί με άλλους δύο στρατιώτες να κινούνται στην περιοχή του Κουτσοβέντη, όταν πλέον η περιοχή βρισκόταν υπό τον έλεγχο των τουρκικών στρατευμάτων. Εκεί άφησε και το τελευταίο του ίχνος.

Ο Υπουργός Άμυνας είπε ότι «έπρεπε να περάσουν 4 δεκαετίες προκειμένου να εντοπιστούν τα οστά του στην περιοχή αυτή, στο πλαίσιο του προγράμματος εκταφών και αναγνώρισης οστών της Διερευνητικής Επιτροπής για τους Αγνοούμενους».